

KOMMUAN Í HAVN BRENNIR SPILLOLJU YVIRI VIÐ STROND

Sosialurinn skrivar henda dagin fyri 40 árum síðani um havnarborgarar, sum klaga um royk yvir við Strond í Havn. Orsøkin er, at Tórhavnar Býráð brennir spillolju á ruskplássinum. Av býráðnum fær blaðið at vita, at tey eru varug við, at havnarborgarar ikki eru fegnir, at kommunan brennir rusk og oljuá Bukkvald yvir við Strond, sum tá framvegis verður brúkt sum ruskpláss. Býarverkfrøðingurin sigur, at líka mikið hvar tey so brenna, so verður tað onkur, sum er misnøgður. Hann sigur, at um eini tvey ár vænta tey tó at hava funnið eina aðra loysn. Sigast má, at veðurlagið ikki var eins høgt í metum tá, sum tað í dag er – í øllum førum hjá summum...

Tey lærdu okkum at elska Frelsaran

Nøkur orð í sambandi við 70 ára brúðleypsdagin hjá foreldrum okkara, Aslaug og Danjal av Rana

Mamma kom, sum aðrar ungar gentur úr Hvalba, blaðung upp á Tvøroyri at arbeiða í handli. Har møtti hon unglinginum, sum vann hennara hjartað. Tey giftust 19. februar í 1949, og hava sostatt verið gift í sjeyti ár komandi týsdag h. 19. februar.

Mamma varð fødd og vaks upp í Garðsenni í Hvalba, dóttir Magdalenu og Jenis. Um pápan, Jenis hjá Drikku, lesa okur í siglingarsøguni, hvussu hann, tá tað breyt í bæði borð millum danir og føroyingar, hvassoygdur visti hástórum donskum officerum, sum vóru próvdómarar á skiparaskúlanum, rætta pláss teirra.

Pabba sleit barnaskógvar sínar uppi á Rananum í Trongisvági, var sonur Petru og Petur Karl. Petur Karl, sum starvaðist sum smiður, m.a. í kolavinnuni í Rangabotni, tók tungu tøkini saman við teimum, sum stillaðu seg undir lið teirra minni mentu. Sum iðin javnaðarmaður var hann við til at lyfta samfelagið á eitt trygt og virðiligt stöði, bæði sosialt og vinnuliga.

Heima stríddust mammurnar báðar, Magdalena í Hvalba og Petra í Trongisvági, trúfastar og fullar av kærleika. Tær aldu upp stóru barnaflokkarnar, 7 í Hvalba og 10 á Rananum.

Barnaheimið inni á Heiðum

Vit vóru fyra systkin, sum fingtu tann forrætt at vaksa upp inni á Heiðum í Trongisvági í heimsins vakrasta umhvørvi og tryggasta heimi. Fimta systkin okra, ein vælskapstur beiggi, varð tíverri skaddur undir føðing og livdi bert fáar løtur.

Minnini frá barnaarunum boða frá umsorgan, tryggileika og kærleika. Mamma varð akkerið heima, grundfest, arbeiðssom, umhugsin og

trúföst. Hann stríddist, frá morgni árla og mangan til langt út á nætur, fyri at tryggja henni og okum tað úrkomu, sum var neyðug fyri at megna krøv lívsins. Og tey krøvini vóru mangan størri, enn okur megna at ímynda okum í dag.

Lat okum dvølja við ein vanligan dag mitt í seksti- og sjeytiárunum. Bæði tíðliga á fótum, klokkan neyvan farin nógv av seks. Upp at ambæta neytum og seyði, síðani mjólkka, tí partar av mjólkini skuldi hann hava við sær, antin í Rangabotn, har hann og felagar hansara tókust við at høgga svartu gullið úr fjøllunum, ella til teir, sum fyrst í seksti árunum bygdu bergholið til Hvalbiar, har hann koyrði gravkúgv. Heima aftur kl. fimm, har mamma trúföst borðreiddi døgurðan og hevði klæði klár, tí kl. gott sjey, alla vetrarhálvuna, kom hýruvognur eftir honum, at koyra hann út á Tvøroyri, har hann, saman við mætum monnum sum Otto Gram, Poul Øster o.ø, álíknaði skatt. Men áðrenn tað høvdu bæði neyt og seyður fingið ta røkt, teimum tørvaði.

Tá hann, móður og troystur,

kom at húsum út móti kl. 11 á kvøldi, fann hann, meira vanligt enn ikki, onkran okra sita biðandi eftir hjálp við einum stíli ella kanska einum rokniestykki, sum okur ikki

sjálvi megnaðu. Og ongantíð fóru okur vónbrotin til songar.

Leggjast skal afturat, at hetta var áðrenn leygardagurin gjørdist frídagur.

Trúgvín á Frelsaran

Longu sum smádrongur gjørdust Jesus og pápi vinir. Svenskir trúboðarar vóru komnir á Tvøroyri at boða gleðiðboðini, teir búðu í "Svalbardi", ið er býlingur beint niðan fyri Ranan. Hagar gekk pabba sum smádrongur, lærði søgur og sangir um Frelsaran og opnaði hjartað sítt fyri Honum. Hetta, saman við at hann blaðungur varð álvarsliga smittaður við tuberkulum, á veg suður við Smyrli, úr Traðardali á Sandi, har hann gekk á landbúnaðarskúla, gjørdi, at trúgvín á Jesus gjørdist hornasteinur í lívi hansara og broytti barnaheimið á Rananum.

Trúgv foreldranna eyðkendi dag okra. Himmalski Faðirinn var álitíð, og tey lærdu okum at elska hann. Sunnudagarnir, frá morgni til myrkurs, vóru vígdur tí andaliga og samkomuni. Fyrst á morgunmøti, síðani í sunnudagsskúla, á kvøldmøti og ofta vóru samkomur í heimunum seinni sunnukvøld, umframt onnur møtir mitt í vikuni. Ei undur í at vit komu at elska Frelsaran frá barni av, og at lívið saman við Honum

